सर्गः ८ अथ तं सवनाय दीक्षितः प्रणिधानाद्गुरुराश्रमा
श्रितः। अभिषङ्गजडंविजज्ञिवानितिशिष्येण किला
न्ववोधयत् ॥ ७६ ॥ असमाप्तविधिर्यतोमुनिस्तव
विद्वानपिशोककारणं। न भवन्तमुपस्थितः स्वयं प्रकृ
तौ स्थापयितुं पथच्युतम्॥ ७७ ॥ मयि तस्य सुवृत्त
वर्त्तते लघुसन्देशपदा सरस्वती। शृणु विश्रु
तसत्वसारतां हृदि चैनामुपधातुमर्हसि ॥ ७८॥

अथेति अथानन्तरं किल निश्चये तमजं प्रणिधानाच्चि
त्तैकाग्र्यादभिषङ्गेण दुःखेन जडं मूढंविजज्ञिवान् ज्ञातवान्
गुरुर्वशिष्ठ इति वक्ष्यमाणप्रकारेण शिष्येणान्ववोधयत् ज्ञाप
यतिस्म किं० गुरुः सवनाय यागाय दीक्षितः सञ्जात दीक्षः पुं
किं० गु० आश्रमं स्वीयमाश्रितः ॥ ७६ ॥ वसिष्ठशिष्यआह असमा
प्तेति। मुनिर्व्वसिष्ठो यतो हेतोर्नसमाप्तो विधिर्यज्ञो यस्य स सन्
तव शोकस्य कारणं स्त्रीनाशं विद्वान् जानन्नपि पथः धैर्य्यस्वभाव
रूपान्मार्गाच्चुतं भ्रष्टं भवन्तं प्रकृतौ स्वभावे स्थापयितुं स्वय
मात्मना नोपस्थित आगतः ॥ ७७ ॥ मयीति। हेसुवृत्त सुशील
तस्य गुरोः सरस्वती वाणी मयि वर्त्तते हेविश्रुत प्रसिद्ध सत्त्व
स्यधैर्य्यस्य सारोतिशयो यस्य तत्सम्बुद्धौ तां वाणीं त्वं शृणु च
पुनरेनां वाणीं हृदि हृदये उपधातुं धारयितुमर्हसि युज्यसे
किं० सरस्वती लघूनि अल्पानि सन्देशस्य वक्तव्यार्थस्य पदानि
यस्यां सा ॥७८॥